

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάριν ἡμῶν ἐπιτηρείας καί υπό του Οὐκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ :</p> <p>Ἐτησίαν . . . δρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τριμήνος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τριμήνος . . . 3,—</p> <p>Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τήν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φόλλα προσηγομέναν ἐξῆς, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὴν λελ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρυβαίων.</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1907</p>	<p>Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 40</p>

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ὁ Λοχίας Φλογέρας καὶ τὸ ἀσημοῦρασμα τὸ φόρεμα.

Ἡ ἱστορία, ποῦ θὰ σὰς διηγηθῶ, συνέβη πρὶν ἀπὸ δύομιση αἰῶνας καὶ κάτι, τὴν ἐποχὴν ποῦ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ 14' ἦτο ἀκόμη ἀνήλικος καὶ οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐμφύλιον πόλεμον μεταξὺ των, — τὸν λεγόμενον πόλεμον τῆς Σφενδόνης.

Ὁ Λοχαγὸς Σπασταόλας, (ἔτσι τὸν ἔλεγαν, διότι ἦτο ἀνδρειότατος παληκαρῆς), ἔκαμνε τὰς ἐτοιμασίας του, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πόλεμον.

Ἐκατοικοῦσεν εἰς ἓνα σπίτι ἐρημικὸν καὶ ἀπόκεντρον, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὄχυρᾶς πόλεως Σουεσσόνης. Τὴν στιγμὴν δέ, ποῦ ἡμεῖς λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ ἐμβωμεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ Λοχαγός, ποῦ εὐκόλα τὸν ἀναγνωρίζει κανεῖς ἀπὸ τὸ ἀρσιμάνιον παράστημά του, ἀπὸ τὰ μακρὰ μoustάκια του καὶ ἀπὸ τὸ βαρὺ σπαθί του, στέκεται ὀρθός, ἐμπρὸς εἰς τὸ ὑψηλὸν τζάκι.

Κοντὰ του, καθήμεν ἑπάνω σὲ μιὰ χαμηλὴ πολυθρόνα, ἡ καλὴ του γυναῖκούλα κλαίει καὶ ἰδύρεται, διότι πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ των.

— Ἐλα, τώρα, παρηγορήσου, γυναῖκα, τῆς λέγει ὁ Λοχαγός ἂν φεύγω, φεύγω διὰ νὰ ὑπηρετήσω τὸν βασιλέα μου. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος γιὰ τὸν Λοχαγὸν Σπασταόλαν, ἂν, τὴν ἡμέραν τῆς μάχης, δὲν ἐπρόβαινε πρῶτος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λόχου του, ἐπὶ κεφαλῆς ὅλου τοῦ συντάγματός του;

— Δίχρη ἔχεις, ἀπήτησεν ἡ κατμένη ἡ γυναῖκούλα, δὲν πρέπει νὰ σὲ

κάμω νὰ λησμονήσῃς τὰ καθήκοντά σου ὡς στρατιώτου; τρέμω ἑμῶς, ἔσο συλλογίζομαι τοὺς νέους κινδύνους, ὅπου τρέχεις νὰ κινδυνεύσῃς...

— Ἄν χρειάζεται κανεῖς νὰ προσέχη τὸν Λοχαγόν, αὐτὸ ἐπιβαρύνει ἐμένα! — ἐπρόφερεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν μία φιλοῦλα φωνούλα πλησίον εἰς τὴν θύραν.

Ἦτο ὁ Λοχίας Φλογέρας, καὶ εἶχεν εἰσελθῆ χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ, χωρὶς νὰ κτυπήσῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ἔινε ὁμοῦ ἀλήθεια, ὅτι ἦτο ἄνθρωπος

φαλάκι μικρὸ καὶ στρογγυλὸ σὰν μῆλο' κάτι πῶδια σὰν τοῦ λέλεκα, καὶ κάτι χέρια ἀτελείωτα...

— Γνωρίζω πολὺ καλά, ἀγαπητέ μου Φλογέρα, ὅτι δύναιμαι πάντοτε νὰ βασιζομαι σὲ σένα, εἶπεν ὁ Λοχαγός· αἱ καλαὶ ὑπηρεσίαι ἐνδὸς τόσον πιστοῦ συτρατιώτου δὲν εἶνε ἀξιοκαταφρόνητοι.

— Ἄν τοῦλάχιστον εἶχα κανένα παιδάκι νὰ τὸ ἀγαπῶ, διέκοψεν ἡ κυρία Βέρθα, θὰ τὸ ἔπαρνα ἀπόφαρκα ἐπὶ τέλους, καὶ θὰ ὑπέφερα τὸν ἀποχωρισμὸν μας.

— Ἀκουσε, ἀγαπητή μου, εἶπεν ὁ Σπασταόλας ἔως ὅτου ἔλθῃ ὁ καιρὸς καὶ μᾶς δοθῇ αὐτὴ ἡ εὐτυχία, σοῦ δίνω τὴν ὑπόσχεσιν νὰ σοῦ χαρίσω τὸ ἀραιότερον φόρεμα ποῦ εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος.

— Καὶ ἀπὸ τί ὕψος θὰ εἶνε καμωμένο αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς ἐμπορίας;

— Θὰ εἶνε ὄλο ἀσημοῦρασμα.

— Ἀλήθεια; Νὰ τὸ περιμένω λοιπὸν;

— Ἐγὼ ἔνα λόγὸ ἔχω ἄβριον θὰ τὸ ἔχῃς αὐτὸ τὸ φόρεμα.

Ἄμα ἦλθεν ἡ αὔριον, ὁ Λοχαγὸς λιγάκι σφιχτοχέρης, εἶχεν ἀρχίσῃ κι' ὄλα νὰ μετανοῇ διὰ τὴν ὑπόσχεσιν του. Τί νὰ κάμῃ ὁμοῦ; Ἐσηκώθη κι' ἐπήγγεν εἰς ἓνα πραγματευτὴς τοῦ ἐξήτησε τέσσαρα χρυσὰ φλουριά, ἐτραβήχθη ὅπισω.

Ἐξάφνα τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ συμβιβάσῃ διαφορετικὰ τὰ πράγματα.

— Τῆς ἔταξα, ἐσυλλογίσθη, ἓνα ἀσημοῦρασμα τὸ φόρεμα, δὲν εἶπα ὁμοῦ ἂν τὸ φόρεμα θὰ εἶνε μεγάλο ἢ μικρὸ εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ σημεῖον εἶμαι ἐντελὴς ἐλεύθερος νὰ κάμω, ἐ, τι θέλω.

Κατενθουσιασμένος με αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἔβαλε καὶ τοῦ ἔκοψαν ἓνα κομμάτι ὕφασμα, ὡς μισὸ μέτρο ἐπάνω-κάτω. Ἄμα ἔγινε τὸ φόρεμα, ἂν τὸ ἐβλέπατε, θὰ ἐλέγατε πῶς ἦτο καμωμένο γιὰ κουζλίτσα!

«Νὰ τὸς ὁ μέλλον γενναῖός σου!...» (Σελ. 314, στ. β')

τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸν ἐθεωροῦσαν λιγάκι σὰν συγγενῆ των.

Δέκα σωστὰ χρόνια, τὸ καλὸ αὐτὸ πληκτῆρὸ δὲν εἶχεν ἀφήσῃ τὸν Λοχαγόν του οὔτε μίαν φορὰν, καὶ μάλιστα πολλές φορὲς τοῦ εἶχε δώσῃ δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ ὁμοῦ τὸν ἔλεγαν Φλογέρας; Ἡ περιγραφή του θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ:

Φαντασθῆτε ἓνα σῶμα μακρὸ καὶ λιανό, σὰν μακρὰ φλογέρα, μ' ἓνα κα-

Η κυρία Βέρθα ήτο καλή και υπομονητική, και δι' αυτό έχασε μο-νάχα, όταν είδε με τί τρόπον ο λοχαγός έκαμνε τας υποσχέσεις του και έκρα-τούσε τόν λόγον του. Ο Φλογέρας όμως, πού δεν έχωνε τα παράξενα, τó είδε διαφορετικά τó ζήτημα.

— Λοχαγέ μου, είπε, ενώ έκονουσε τó κεφαλάκι του με δυσχερατημένον ύφρος, αυτό πού έκάματε θά σάς φέρη καμμία συμφορά! Έδώ είμαστε, και να με θυμηθήτε τί σάς λέγω!

Η διαταγή τής αναχωρήσεως διά τήν έκστρατείαν είχεν έλθη, και ο Σπαστάλας, κατευχαριστημένος διότι τόν εϋθηνά εξώφλησε, εξέκίνησε διά τόν πόλεμον.

Ο πόλεμος έκράτησε μήνας αρκετούς, όταν, ένα πρωί, ένας ταχυδρόμος πού ήρχετο από τήν Σουεσσόνην, έφθασεν εις τó στρατόπεδον. Ητο έπιφορτισμένος να παραδώσῃ εις τόν λοχαγόν Σπαστάλαν ένα γράμμα, και τó γράμμα τόν έπληροφοροϋσεν ότι έγινε πατέρας, ότι απέκτησεν αγόρι.

Έννοείται, αυτή η είδησις έχασοποιήσε φοβερά τόν λοχαγόν. Άλλά μ' όλην τήν ανυπομονησίαν του, υπεχρεώθη να περιμείνῃ να τελειώσῃ πρώτα ο πόλεμος, διά να τρέξῃ πρὸς τήν πολυαγαπημένην του Βέρθαν και να φιλήσῃ τó παιδάκι του.

Η πολυπόθητος αυτή στιγμή έσήμανεν επί τέλους' ο λοχαγός, πάντοτε ακολουθούμενος από τόν πιστόν του Φλογέραν, έπήρε τόν δρόμον διά να επιστρέψῃ εις τήν Σουεσσόνην.

Δέν είχαν πλέον παρά όλίγα μόνον μίλια να κάμουν, όταν ένας ανήφορος, αρκετά απότομος, τούς υπεχρέωσε να έπιβραδύνουν τó βήμα τών ίππων των.

— Άμα βραδυάσῃ αυτή η ημέρα, είπε μετ' όλίγον ο λοχαγός, θά είμαι εϋτυχισμένος πατέρας.

— Ναι, τó έλπίζω και σάς τó εύχομαι, λοχαγέ μου, απήντησεν ο λοχίας Φλογέρας.

— Πές μου, Φλογέρα, τί φαντάζεσαι πώς σκοπεύω να τόν κάμω τόν υιόν μου;

— Έχετε καιρό να τó σκεφθήτε και να τó αποφασίσετε, λοχαγέ μου' περιμένετε πρώτα να τόν ιδήτε.

— Είνε περιττόν αυτό' εγώ έν τών προτέρων είμαι αποφασισμένος να τόν κάμω στρατιωτικόν, να τόν κάμω λαμπρόν γρεναδιέρον' διότι θά γίνῃ άνδρακλας ίσα μ' εκεί έπάνω.

— Έκτός αν μείνῃ κοντός' ποιός τά ξέρει αυτά τά πράγματα;

— Ά! μα επί τέλους! είπεν ο λοχαγός, στρέφω πρὸς τόν λοχίαν' τó έβαλες πείσμα να μού καταστρέψῃς τήν χαρά μου με τά λόγια σου τ' άνόητα;

— Σάς τó είπα, λοχαγέ μου' έχετε γελάσῃ τήν κυρία Βέρθα, και αυτό 'μπο-

ρεί να σάς φέρη καμμία συμφορά. Δέν έφανήκατε διόλου γενναίωδως... Ο λοχαγός δεν εύρηκε τίποτε ν' απαντήσῃ εις αυτά τά λόγια' έξάρωσε μόνον τά φρύδια του, κ' έκαμε τόν ίππον του να τρέξῃ με βήμα καλπασμοϋ.

Έπειτα από όλίγας ώρας οι δύο ταξιδιωταί έφθασαν εις τήν Σουεσσόνην' ο λοχαγός, δλος χαρά και αγαλλίασις, έπέστρεψεν από τó άλογο του και έμβαινε εις τó άρχοντικό του. Άμα έφίλησε τήν γυναϊκά του, ήρώτησε:

— Πού είνε ο υιός μου; Άς μού τόν φέρουν άμέσως.

— Άχ! Παναγία μου! έφώναξεν η κυρία Βέρθα, να τος ο Ποντικας, πού τόν άρπαξε πάλιν και τρέχει... Όλο και μαζί του θέλει να παίζῃ, σαν να ήταν κανένα ποντικακι.

— Πώς; κανένα ποντικακι;... είπε κατασαστισμένος ο λοχαγός' είνε λοιπόν τόσο μικροκαμωμένος ο υιός μου; Έπήγαν να έβγουν τρέγοντες και οι δύο, διά να εύρουν τó παιδάκι, αλλά διεσταυρώθησαν με τόν Φλογέραν, πού έπέστρεφε ξεσκουφωτος, κρατών με τά δύο χέρια τó καπέλλο του από τούς γύρους.

— Ά! μήν ανησυχήτε, είπεν ο λοχίας' δεν έπαθε τίποτε ο Τσουλάκης σας....

— Ο Τσουλάκης; επανέλαθεν ο Σπαστάλας. Έλπίζω πως δεν είνε ο υιός μου τó υποκαίμενον πού τó έχουν έτσι βαπτισμένο!

— Μου φαίνεται, ναί, λοχαγέ μου, απήντησεν ο λοχίας' κυττάζετε καλλίτερα μέσα στο καπέλλο μου... να τος ο μέλλων γρεναδιέρος σας!

Μία κραυγή γεμάτη λύσαν και άπελπισίαν άπεκρίθη εις αυτήν τήν πρόσκλησιν' ο λοχαγός είχεν ιδῆ επί τέλους ένα μικροσκοπικόν πλασματάκι, όχι ύψηλότερον από μίαν πιθαμήν, τó όποϊόν άπλωνε πρὸς τó μέρος του τά μικρούλικά χεράκια του. Έβλεπεν ο λοχαγός, και δεν έπίστευε τά μάτια του. Έπί τέλους η πατρική στοργή ενίκησε τόν θυμόν του και τήν πίκραν του' έσήκωσε τó μικράκι εις τά χέρια του, και ήρχισε να τó χαϊδεύῃ. Τó παιδάκι είχε ζωηρά ματάκια και έξυπνο μουτρακι.

— Τó κάτω-κάτω τής γραφής, είπεν ο Φλογέρας, δεν είνε γραφτό για όλους τούς άνθρώπους να γίνωνται γρεναδιέροι....

Και από μέσα του έπρόσθεσε: «Είμαι βέβαιος ότι τήν στιγμήν πού έγεννήθηκε, ο Τσουλάκης είχε άκριβώς τόσο άνάστημα ώστε να τού έρχεται ίσα-ίσα τó άσημοϋφασμένο φορέμα, πού έχάρησεν ο πατέρας του εις τήν μητέρα του.»

Δέν έκαμνε λάθος ο λοχίας μας' ή

πρόρρησις του είχε πραγματοποιηθῆ' ο λοχαγός είχε τιμωρηθῆ, διότι είχε δείξῃ τήσῃ τσιγγουνιά, όταν ήλθεν η ώρα να έκτελέσῃ τήν υποσχέσιν πού είχε δώσῃ... [Έπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΙ ΕΚΠΑΝΕΙΣ!

— Αυτή είνε η τελευταία μας ημέρα, πού περνούμε ευχάριστα! — τής είπεν άπηλπισμένος ο Θάνος, ενώ έκλωτσούσε τά άθωα χαλικάκια, καθώς έκάθητο μαζί στο βράχο τής άκρογιαλιάς, για να ξεκουρασθούν από τά τρελλά παιγνίδια και τρεξίματα πού έκαμαν έως εκείνην τήν στιγμήν.

— Μα, εγώ δεν τó βλέπω αυτό τó πράγμα, απήντησεν η Μαρία. Ημπορεί και να είνε πολύ καλό κορίτσι....

— Δεν θά είνε όμως! Κορίτσι είνε, και όλα τά κορίτσια είνε κοντά και σιχαμένα.

— Μα, κ' εγώ κορίτσι είμαι! διεμαρτυρήθη η Μαρία χωρίς διόλου να διαστάσῃ.

— Ναι, μα εσύ δεν είσαι σαν τ' άλλα τά κορίτσια. Έσένα, σ' άρέσει να τρέχῃς μαζί μου, να παίζῃς τόν κυνηγητό, να χιτίζῃς κάστρα στην άμμουδιά, να κάνῃς τó καθετί. Έκείνης τής άρέσουν αι κουκλές! — έπρόσθεσε με υπερτάτην περιφρόνησιν. Έγω έρωτήσῃ τόν πατέρα μου, και μού είπε πως αγαπᾷ παραπολύ τές κουκλές της.

— Μα, κ' εγώ τές αγαπᾷ τές κουκλές, Θάνο. Δεν μπορεί τó κορίτσι όλο κ' έξω να τρέχῃ, κ' εγώ, άμα είμαι μέσα στο σπίτι, μ' άρέσουν αι κουκλίτσες μου.

— Ναι, μα εσύ, εσύ είσαι διαφορετική. Είσαι καλό κορίτσι, ενώ εκείνη, τó ξέρω, θά είνε μία κακιά και διαστρεμμένη!...

Κ' έκάθησαν τά δύο παιδιά, σιωπηλά και άμιλητα. Η Μαρία είδεν ότι έπήγαιναν χαμένα τά λόγια της, και ο Θάνος, συλλογισμένος και σκυθρωπός, έξηκολούθησε να κλωτσᾷ τά χαλικάκια. Και είχε δικαίον να είνε τόν συλλογισμένον. Ο καίμενος ο Θάνος είχε χάσῃ τήν μητέρα του, όταν ήτο μωρό άκόμη, και ο πατέρας του ήτο τόν πολυάσχολος, ώστε, αν και ήτο πολύ καλός άνθρωπος και αγαπούσε πολύ τó παιδί του, δεν ήμπορούσε διαρκώς να μένῃ μαζί του' δι' αυτό ο μικρός έμεγάλωνε σαν πεντάρφανο παιδάκι.

Τώρα όμως έλα αυτά έπρόκειτο ν' αλλάξουν. Τόν περασμένον μήνα ο πατέρας του τόν είχεν ειδοποιήσῃ ότι θά τού έφερνε «μιά καινούρια μητέρα». Ο Θάνος δεν έκάκωσεν μ' αυτό. Πολλές φορές είχε λαχταρήσῃ να είχε μητέρα, και η δασκάλισσά του, μιά πολύ φρονι-

μη και έξυπνη γρηούλα, δεν τού είχε ποτέ είπῃ καμμία από τές συνηθισμένες άνοησίες τού κόσμου για τές μητριές. Ένα πράγμα όμως δεν τού άρεσε, τού Θάνου: ότι η «καινούργια μετέρα του», ήτο χήρα και αυτή, και ότι είχε και αυτή ένα κοριτσάκι. Ο Θάνος είνε άντιπάθειαν στα κορίτσια' ένόμιζεν ότι έξέπεφτεν από τήν άξιοπρέπειάν του αν έπαίζε μαζί των.

Λοιπόν, πριν από δεκαπέντε ημέρες, ο πατέρας είπεν εις τόν Θάνον ότι έπήγαινε εις τήν πατρίδα τής νέας του συζύγου διά να κάμουν τόν γάμον των, και ότι εις αυτό τó διάστημα ο Θάνος με τήν δασκάλισσάν του θά έπήγαιναν να μείνουν εις μίαν θαλασσινήν έξοχόν, διά να κάμουν λουτρό. Έτσι, εύρισκοντο εις εκείνο τó μέρος' και εις τó ίδιον ξενοδοχείον πού έπήγαν να κατοικήσουν, εύρήκαν ένα κοριτσάκι με τήν δασκάλισσάν του. Τά δύο παιδιά γρήγορα έπιασαν γνωριμίαν, και η γνωριμία των έγινε στενή φίλια.

Ο πατέρας έν τῷ μεταξύ είχε στεφανωθῆ, και έκείνο άκριβώς τó βράδυ έπρόκειτο να έλθουν και να πάρουν, έπειτα από μερικῃς ημέρες, τόν Θάνον εις τó σπίτι των....

Έπειτα από αρκετήν σιωπήν, πάλιν τó αγόρι ώμιλησε πρώτον:

— Δεν με μέλει μονάχα για τó κορίτσι, Μαρία' με τρουμάζει λιγάκι και η καινούρια μητέρα μου. Ίσως δεν θά είνε τόνον καλή σαν τήν αληθινήν μητέρα.

— Ω! θά είνε, θά είνε! είπεν η Μαρία με πολλήν ζωηρότητα. Όλες αι μητέρες είνε καλές. Έπρεπε να δλεπες τήν δική μου!

— Ηθελα κ' εγώ να τήν είχα ιδῆ, είπε με παράπονον ο Θάνος' ίσως θά έμάθαινα πως να φέρωμαι στη δική μου. Πώς ήθελα να τήν έκαμνα να μ' αγαπᾷ!

— Εγώ είμαι βεβαία πως σ' αγαπᾷ κι' ελας. Θά σ' έχῃ αγαπήσῃ από τήν στιγμήν πού έμαθε πως θά γίνῃς τó άγοράκι της, — είπε η Μαρία, με τήν εύτυχῆ πεποίθησιν τού παιδιοϋ πού έχει τήν μητέρα του και γνωρίζει από μητρικήν στοργήν. — Μα κ' εγώ ήθελα να ήτον έδώ η δική μου. Είχα χθές γράμμα της, και μού λέγει πως δεν θ' άργήσῃ να ῥθῃ, και πως μού φέρνει μιά μεγάλη έκπληξιν.

— Θάνο! Θάνο! — έφώναξεν από μέσα η φωνή τής δασκάλισσας, και τά δύο παιδάκια έχωρισθησαν πλέον.... Έκείνο τó ίδιον βράδυ ήλθαν οι γονεῖς τού Θάνου. Ο πατέρας έπιασε τó παιδί του εις τήν άγκαλιά του, και τó έφίλησε' ύστερα ο Θάνος ήσθάνθη ένα άλλο ζευγάρι χέρια γύρω στο κορμί του, και δύο χείλη τόν έφιλούσαν, — ά! πόσον τρυφερά! Έσήκωσε τά μάτια του και είδε μίαν γλυκείαν μορφήν, πού ήτο

σκυμμένη έπάνω του, και άμέσως ήσθάνθη ότι θά τήν αγαπούσεν, έκείνην τήν καλήν και γλυκείαν μορφήν.

— Έλπίζω, Θάνο μου, ότι θά μ' αγαπᾷς όπως σε αγαπᾷ εγώ, και θά περάσωμε καλά....

— Ναι, τής απήντησεν ο Θάνος. Ηθελε να είπῃ περισσότερα, αλλά η συστολή του ήτο πολύ μεγάλη' διά ν' αλλάξῃ λοιπόν θέμα θμιλίαις, τήν ήρώτησε:

— Και... τó κοριτσάκι σας;

— Δεν είνε έδώ άπόψε, — απήντησε με σοβαρόν ύφος ο πατέρας.... Ο Θάνος έπήγε να κοιμηθῇ κατευχαριστημένος. Έβλεπεν ότι θά τήν αγαπούσε πολύ τήν νεάν του μητέρα, και, όταν τó πρωί, κατέβη διά να πάρῃ τó γάλα του, εύρηκε μόνον τόν πατέρα του και έμεινεν απογοητευμένος.

— Πού είνε η μαμμά; ήρώτησεν.

— Έπήγεν έξω, είπεν ο πατέρας. Άμα πῆς τó γάλα σου, θά πάμε να τήν εύρωμε, κοντά στην θάλασσα.... Καθώς έπήγαιναν μαζί, ο πατέρας είπε:

— Βλέπεις, Θάνο' με έλόπησες πολύ, όταν μού είπες, τήν άλλην φορά, ότι δεν ήθελες να δῆς στα μάτια σου τήν νεάν σου τήν αδελφούλα' σ' έστειλα λοιπόν κ' εγώ έδώ, διότι έκαμα τήν σκέψιν ότι βεβαίως θά έγνωρίζσο με κανένα καλό κορίτσι, τó όποϊόν να σε θεραπεύσῃ από εκείνην σου τήν αντιπάθειαν.... Η φιληνάδα σου η Μαρία, πού τόσα μάς έλεγεσ γι' αυτήν χθές τó βράδυ, είνε κορίτσι, και καλό κορίτσι, δεν είν' έτσι;

— Όλα τά κορίτσια δεν είνε σαν τήν Μαρία, είπεν ο Θάνος μ' ένα βαθύν αναστεναγμόν. Ω, αυτή είνε — ά! να τήν, πατέρα, έρχεται να μ' εύρῃ.

Η Μαρία έτρεχε πρὸς τó μέρος των, και τά ώρατά της μαλλάκια ανέμιζαν όπισθεν της.

— Θάνο, Θάνο! έφώναζε, για φαντάσου. Η μαμμά ήρθε χθές τήν νύκτα, τήν ώρα πού έκοιμώμουν. Έλα να τής μιλήσῃς! Κάθεται εκεί κάτω, στον κάγκο.

Ο Θάνος έγύρισε να κυττάξῃ. Μία κυρία έκάθητο εις τόν κάγκον, και ο πατέρας τού Θάνου έν τῷ μεταξύ είχε πλησιάζῃ πρὸς τά εκεί. Κάτι τής είπε, και η κυρία έστρεψε τó πρόσωπον να ιδῆ τά παιδιά.

— Καλέ, αυτή είνε η μαμμά μου! είπεν ο Θάνος.

Έστάθησαν μίαν στιγμήν τά παιδιά κ' εκύτταξαν τó ένα τ' άλλο. Έπειτα, έξαφνα, ήννήσαν....

— Άλήθεια, Θάνο!

— Μαρία, εσύ είσαι.... Και άρχισαν τά φιλιά, σαν τρελλά από τήν χαράν των.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ...

Αγαπητοί μου, ΕΜΑΤΟΝ μελαγχολίαν ήτο τó γραμματάκι, τó όποϊόν έλαβε σήμερα η Διάπλασις από ένα μικρόμασφίλον. «Πλησιάζει ο καιρός — τής έγραφε, — πού θα φίσωμεν τήν ώραϊαν αυτήν έξοχόν και θα επιστρέψωμεν εις τας Άθήνας. Και πλησιάζει ο καιρός πού θα φίσωμεν τήν ώραϊαν αυτήν τεμπελίαν, και θα ρχίσωμεν πάλιν τήν κοπιώδη ζωήν τού Σχολείου...»

Βεβαίωτατα, ο καιρός πλησιάζει. Όλα τó λέγουσ, όλα τó ένθυμίζουσ: Τά σύννεφα τού ουρανοϋ και η δρασερότης τής άτμοσφαιρας. Τά πρώτα βραδυνά επανωφόρια και οι τέντες των υπαιθρίων θεάτρων. Τά πρώτα κίτρινα φύλλα των δένδρων, τά όποια αρχίζουν να γυμνώνονται — βρήκαν τόν καιρόν και αυτά να γυμνωθούν! — και η δραστηριότης των επιστατών, οι όποιοι καταγίνονται οικογενειακώς να καθάριζουσ και να ξεσκονίζουσ τά εγκαταλειμμένα Σχολεία. Και προπάντων, και κυρίως, αι ειδιοποιήσεις εις τας εφημερίδας, αι όποιαί μάς πληροφοροϋσ ότι τήν 1ην Σεπτεμβρίου αρχίζουν αι έγγραφαι τού τάδε Λυκείου η τής δεύτα Σχολής, και τά μαθήματα τήν 15ην τού ίδιου μηνός.

Όλα μάς τó λέγουσ. Δεν μένει πλέον παρά να ιδούμε και καμμίαν μπάνταν, να περιέρχεται τήν πόλιν με σάλπιγγας και με τύμπανα και ναναγιέλλη τήν ένναρξιν των Σχολείων, όπως γίνεται καμμίαν φοράν διά τας παραστάσεις τού Ίπποδρομίου. Τί μελαγχολικά πού είνε αυτά τά πράγματα! Μα τήν αλήθειαν, δεν έχουσ άδικον οι μικροί τεμπέληδες των έξοχών! Να τελειώνῃ τόν γρήγορα τó καλοκαίρι, να έρχεται χειμώνας, και να είνε υποχρεωμένοι να επιστρέψωμεν εις τήν πόλιν και εις τó Σχολείον. Ως να έλέγαμεν από τόν Παράδεισον εις τήν Κόλασιν! Πώς να μήν αισθάνεται κανείς όλην τήν μελαγχολίαν, τήν όποιαν άποπνέει τώρα και η φύσις αυτή, με τά σύννεφα, με τούς άνέμους και με τά πρωτοβόργια; Και πως να μη νομίζῃ τόν εαυτόν του δυστυχῆ, επειδή δεν είμπορεί πλέον να συνεχίσῃ τήν ώραϊαν ζωήν των ταξιδιωτών, των λουτρών, των έξοχών, τής αργίας, των διασκεδάσεων; Δεν κατακρίνω αυτό τó αίσθημα. Είνε

τόση φυσικὴν καὶ τόση δικαιολογημένην ἢ μήπως δὲν τὸ αἰσθανόμενον κ' ἐγώ, ὅταν ἤμουν μαθητὴς κ' ἔκαμνα παύσεις καὶ ἐξοχὴν; Τὸ ἐνθυμούμαι πολὺ καλά. Αὐταὶ αἱ ἡμέραι, ποῦ ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς, μοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦσαν αἱ τελευταῖαι τῆς ζωῆς μου. Κάτι μοῦ ἐδάγκανε τὴν καρδίαν καὶ μ' ἔκαμνεν ἔξωφρα, μέσα εἰς τὴν χαρὰν μου, νὰ γίνωμαι περιλυτός ἕως θανάτου. Ἐβλεπα τὰ σύννεφα, ἔβλεπα τὰ βουνά, ἔβλεπα τὰ δένδρα, καὶ μοῦ ἐφαίνοντο ὡς στιγμιαῖα παραπετάσματα ποῦ μοῦ ἐκρυπταν τὴν φυλακὴν τοῦ Σχολείου. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ τὰ παραπετάσματα θὰ ἐξερραίνοντο καὶ θὰ παρουσιάζετο ἡ φυλακὴ, εἰς τὴν ὁποῖαν δέκα χέρια θὰ μὲ ἔχωναν διὰ τῆς βίας. Καὶ ὁ Σεπτέμβριος αὐτὸς ποῦ ἤρχετο, ἐγγιγαντούτο εἰς τὴν φαντασίαν μου ὡς ἓνας κακὸς ἄνθρωπος, ἐχθρὸς τῶν παιδιῶν, σκληρὸς δῆμιος ποῦ θὰ διασκεδάζε νὰ μᾶς βασανίζῃ...

Ἄλλ' ἡ μελαγχολία αὐτὴ ἔχει τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι εἶνε παροδική. Δὲν διαρκεῖ παρά ὀλίγας μόνον ἡμέρας, ἕως νὰ πάρῃ κανεὶς τὴν ἀπόφασίν του. Ὁ καιρὸς ποῦ πλησιάζει, ἐπιτέλους φθάνει. Καὶ ἅμα φθάσῃ, πρέπει νὰ κάμῃ κανεὶς τόσα πολλά, ὥστε δὲν τοῦ μένει καιρὸς διὰ μελαγχολίαν. Ἀπεναντίας μάλιστα, αὐτὰ ποῦ κάμνει, ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλουν τὴν διαθέσιν του, τοῦ προξενοῦν χαρὰν. Καὶ εἶνε μικρὴ χαρὰ τῶνόντι, νὰ ἐπιστρέφῃ κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ σπίτι του; Νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ βιβλία του, τὰ μαθήματά του, τὰς χειμερινὰς του συνηθείας, τὴν ἐπίσης ὠραίαν ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ σχολείου, τῆς ἐργασίας, τοῦ καθηκόντος;... Ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ, θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ χειμὼν, μὲ τὰς ἐορτὰς του, τὰς διασκεδάσεις του, τὰ δῶρα του, τὰς εὐτυχίας του... Τὸν προκασιθάνεται, τὸν ἐλπίζει, τὸν περιμένει. Καὶ μόνῃ ἡ ὀπτασία αὐτὴ θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸν παρηγορήσῃ εἰς τὴν κάπως δυσάρεστον αὐτὴν ἀλλαγὴν τῆς ζωῆς. Ἐπιτέλους, τὸ πᾶν εἶνε ἀπόφασις καὶ συνήθεια. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνθυμούμαι καλά ἀπὸ τὰ μαθητικά μου χρόνια. Τὸ Σχολεῖον, ποῦ μ' ἐμελαγχολοῦσεν ὅταν τὸ ἐσυλλογιζόμουν ἀπὸ μακρὰν, δὲν εἶχε τίποτε τὸ τρομερὸν, ὅταν τὸ ἐπανέβλεπα. Ἀπ' ἐναντίας, μοῦ ἐφαίνετο ὡς ἓνας φίλος καλὸς, ποῦ μ' ἐδέχετο μὲ κάποιον παράπανον διὰ τὴν ἀπροθυμίαν μου. Καὶ ἡ τύψις αὐτὴ μ' ἔκαμνε νὰ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον καὶ νὰ συμριλιώνωμαι μαζί του τὸ ταχύτερον. Ἄ, ἔχει τόσα καλά καὶ τὸ Σχολεῖον!... Συλλογιζόμην ὅτι ἂν ἤμουν καὶ σήμερον μαθητὴς, —στερνὴ μου γυνὴ νὰ σ' εἶχα πρῶτα! —δὲν θὰ ἐμελαγχολοῦσα τόσον πολὺ, ὅταν θὰ ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς τοῦ Σχολείου!

Σὺς ἀσπίζομαι ΦΙΛΙΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

Ἄμα ἐπρόβαλαν οἱ κυνηγοὶ μὲ τὰ σχοινιά, φόβος καὶ τρόμος ἐπίασε τοὺς ἐλεφάντας ποῦ ἔπιναν νερό. Ἀφῆσαν τὸ νερὸ κ' ἔτρεξαν πηλάλα, διὰ νὰ γλυτώσουν μέσα στὸ δάσος.

Οἱ κυνηγοὶ ὅμως εἶχανε καμωμένο ἀπὸ πρὶν τὸ σκεδίον τους. Ἀφῆσαν τοὺς ἄλλους νὰ τρέξουν καὶ νὰ φύγουν, κ' ἔβαλαν στὴ μέση δυὸ μικρὰ ἐλεφαντόπουλα τὰ ἐτόλιζαν μὲ τὰ σχοινιά τους, τὰ ἐμπέριεψαν, τὰ ἐπέδουκλωσαν καὶ τὰ ἔδεσαν ἀπὸ παντοῦ μὲ τέτοιον τρόπο, ποῦ τὰ κακόμοιρα τὰ ἐλεφαντόπουλα δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σαλέψουν πιά ἀπὸ τὴν θέσιν των.

Τὰ ἔβλεπε τὸ δικό μας τὸ ἐλεφαντάκι, ποῦ ἦτανε σὰν ποντικάκι, κ' ἔτρεμε ἀπὸ τὴν λαχτάρα του. Θυμήθηκε τότε τὴ γαγιά του, ποῦ τοῦ εἶχε πῆ μιά φορά τὴν ἱστορία ἐνὸς ἐξαδέλφου τῆς, ποῦ τὸν εἶχαν πιάσῃ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ τὸν εἶχαν πάῃ μακρὰ, σὲ μιά μεγάλη πολιτεία, κ' ἐκεῖ, μὲ τὸ πολὺ ξύλο ποῦ τοῦ ἔδωσαν, τὸν εἶχαν μάθῃ νὰ κάμνῃ τοῦμπες, καὶ τὸν ἔβλεπαν τὰ μικρὰ ἀνθρωπάκια κ' ἐγελοῦσαν μαζί του...

«Ὁπου φύγη-φύγη ὁ κύρ-Μπακαλόγατος.» (Σελ. 316, στ. 6.)

—Τὶ καλά, ποῦ εἶμαι τώρα τόσος-δὰ μικρούλης, κ' εἶσαι δὲν μὲ εἶδανε, κ' ἐγλύτωσα ἀπὸ τέτοια συμφορά! — ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ ἐλεφάνταρος, ποῦ εἶχε γίνῃ ἐλεφαντάκι, μικρὸ σὰν ποντικάκι.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ ποντικάκι ποῦ τώρα ἦτανε ποντικάρος, μεγάλος σὰν ἐλεφάνταρος, εἶχε γίνῃ ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν γάτων. Ἄμα ἐμπαινε μέσα στὴν ἀποθήκην τοῦ μεγάλου μπακαλόγατος, ὅπου φύγη-φύγη ὁ κύρ-Μπακαλόγατος μὲ τὰ γατόπουλά του. «Γάτα δὲν ἔμενε» —δὲπως λένε— μέσα

στὴν ἀποθήκην, καὶ ὁ φίλος μας ὁ ποντικάρος ἐκαθότανε τότε, μ' ὄλη του τὴν ἡσυχία, κ' ἔχαβε δλάκαιρα κεφάλια τυρὶ τοῦ Τασέτερ καὶ τῆς Σβίτσερης, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ εἶνε μεγάλα σὰν μυλόπετρες.

Τοῦ ἀρέσανε πολὺ τὰ ἐκλεκτὰ τυριά. Καὶ θυμότανε πῶς μιά φορά, ποῦ ἐπῆγε νὰ γλύψῃ ἓνα κομματάκι τυράκι φημένο στὴ φωτιά, εὐρέθηκε πιασμένος μέσα στὴ φάκα, ὅπου ἦτανε κρεμασμένο ἐκεῖνο τὸ τυρὶ. Ἡ καλὴ του τύχη ὅμως τὰ ἔφερε τότε, νὰ πιάσῃ τὴν φάκα ἓνα ἄμαθο παιδάκι, γιὰ νὰ ἔδῃ τὸ ποντικάκι, καὶ, καθὼς τὴν ἔπιανε, νὰ τὴν ἀνοίξῃ, —κ' εἶσαι εἶχε δῶσῃ τότε «μὰ κ' ἔξω» ὁ φιλαρκόμας. Ἀπὸ τότε, ποῦ νὰ ζυγώσῃ σὲ τυρὶ!

—Τώρα ὅμως, ποῦ νὰ μὲ πιάσῃ φάκα ἐμένα, μὲ τὸ πελώριο ἀνάστημά μου! — ἔλεγε ὁ ποντικάρος, κ' ἐκαμάρωνε ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

Καὶ ἅμα ἔτρωγε ὄλα τὰ τυριά τοῦ μπακαλόγατος, ἔδινε μιά μὲ τίς νυχάρες του κ' ἐκομμάτιαζε ὄλες τὲς φάκες γιὰ τὰ ποντικάκια ποῦ ἦσαν μέσα στὴν ἀποθήκην.

(Ἐπταὶ συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΡΘΑΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Σταθῆτε, σταθῆτε νάρθω κ' ἐγώ! ἐφώναζεν ὁ Σὶρ Βασίλης κ' ἔτρεχε νὰ τοὺς φθάσῃ.

Ἄ! μάλιστα! Καὶ ἂν ἤθελαν νὰ τὸν περιμένουν οἱ ἄλλοι, πάλιν δὲν θὰ ἤμποροῦσαν.

Οἱ πέντε φίλοι, ἂν καὶ προητοίμαστοι δι' ὄλα τὰ ἀπρόοπτα, εἶχαν κατατρομάξῃ εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ τώρα πλέον ἦσαν πολὺ μακρὰν, μέσα εἰς τὸ σιδερένιο κιβώτιόν των, ποῦ ἐφευγεν ἑλαφρὸ σὰν μετέωρον, χωρὶς κανένα κραδασμόν, χωρὶς νὰ κάμνῃ ἄλλον κρότον παρὰ τὸ δῆσ σφύριγμα τοῦ μετατοπιζομένου ἀέρος.

Κάθε στιγμὴν, οἱ «ἀπαχθέντες» ἐπερίμεναν νὰ σφενδονισθοῦν ἐναντίον κανενὸς δένδρου ἢ νὰ κουτροβαλήσουν ἐπάνω στὸ χῶμα, κ' ἐκύτταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἀμφιβάλλοντες ἂν ἦσαν εἰς τὰ λογικά των.

—Παίρνομε 200 χιλιόμετρα τὴν ὄραν, ἐπιθύρουν ὁ κ. Ζουανί, τοῦ ὁποῖου ὁ θαυμασμός καὶ ἡ τρομάρα εἶχαν ἰσοσταθμισθῇ, —τὴ θαυμάσιον ρεκόρ! Ποῦ πάμε ὅμως; κινούμεθα μὲ ἠλεκτρισμόν, αὐτὸ εἶνε βέβαιον, — ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ μηχανὴ τοῦ αυτοκινήτου μας; Ἐκτὸς τούτου ποῦ εἶνε ὁ ὁδηγός του; Ὅσον τελειοποιημένη καὶ ἂν εἶνε ἡ μηχανὴ (καὶ ὁ Θεὸς ξεῖρει μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶνε αὐτὴ ἐδῶ), δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀδη-

γῇ μόνῃ τῆς τοὺς ἐπιβάτας σὲ τόσο διάστημα, νὰ στρέφῃ εἰς τὰς καμπύλας τοῦ δρόμου, ν' ἀπορροῖ τὰ ἐμπόδια...

—Ὡ! θεῖέ μου, εἶπεν ὁ Γιάγκος, καθὼς ἐκύτταζεν ἔξω διὰ μέσου τοῦ κρυστάλλου, ὁ δρόμος εἶνε θαυμασίος, πλατὺς, καλοστρωμένος, ὀλίσιος.

—Μάλιστα, εἶπεν ὁ Χάνας' δὲν τὸ ἐπίστευα πῶς ὑπῆρχον τέτοιοι δρόμοι εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους' τὸ Τράνσβαλ, ἂν καὶ εἶνε παλαιὸς τόπος, συγκρινόμενος μὲ τὴν Ρωσσίαν, δὲν ἔχει τόσον καλοῦς.

—Κύριε Γιάγκο, διέκοψεν ὁ Ὑδῶν, ξύρετε τί συλλογιζόμαι;

—Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νέος, ὅτι εὐρισκόμεθα μέσα σὲ κανένα αυτοκίνητον, ἢ ἄλλο ὄχημα, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρός.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς' δὲν τὸ ὑποθέτετε καὶ σεις;

—Βεβαίωτατα.

—Κ' ἐγὼ ἐπίσης εἶπεν ὁ κ. Ζουανί.

—Κ' ἐγὼ ἐπίσης, εἶπαν καὶ τὰ δύο Δίδυμα μαζί.

—Ἐγὼ συλλογιζόμαι καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, ἐπανελάβην ὁ Ὑδῶν, καθὼς ἐκύτταζε τὴν χώραν ὀλόγυρα, τὴν ὁποῖαν ἡ ταχύτης συνέχεεν ἀδιάκοπα εἰς μίαν ἀλληλουχίαν γραμμῶν, διαδοχικῶς συρμένων, ὁμοιομόρφων, φωτεινῶν, σὰν νὰ ἦτο ἀπλωμένο κάτω ἓνα ἀπέραντον παράθυρον μὲ παντζούρια, τοῦ ὁποῖου τὰ σανιδάκια ἐκλείοντο ἀποτόμως, —συλλογιζόμαι ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤμποροῦσε κάλλιστα, ὅπως λέγεται Ἄρχων τοῦ Πυρός, νὰ λέγεται καὶ Ἄρχων τῶν Τερτάρων.

—Ὡ, ὦ! εἶπε γελῶν ὁ κ. Ζουανί, πάει νὰ πῆ νομίζεις ὅτι εὐρισκόμεθα μέσα εἰς τὸ αυτοκίνητον τοῦ Διαβόλου, ἂν εἶνε ἀλήθεια πῶς αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον ἔχει καὶ αυτοκίνητον.

Ὁ Γιάγκος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του δὲν ὑπέθετεν αὐτὸς πράγματα τόσον ἀπίθανα' μόλαταῦτα ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἀπαγωγὴ, ἡ φανταστικὴ αὐτὴ ταχύτης τῆς ἀμάξης ποῦ δὲν εἶχαν οὔτε ἄλογα οὔτε μηχανὴν, οὔτε ὁδηγόν, τοῦ ἐφαίνετο ὄχι τόσον φυσικὴ.

Ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος δρόμος διήρκεσε μίαν ὥραν, εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας οἱ ταξιδιωτὰί μας διήνυσαν ἀπόστασιν ἄνω τῶν 50 λευγῶν ἔπειτα ἡ ταχύτης ἠλαττώθη ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἐξάφνα, τὸ συμπαιγὸς φάτωμα, τὸ ὁποῖον ἐκλείει τὸ πρόσθιον μέρος τῆς ἀμάξης τῶν πέντε φίλων ἀντικατεστάθη ἀπὸ ἐν ὕψηλόν καὶ πλατὺ κρυστάλλον, ὁμοῖον πρὸς τὸ κλεῖον τὴν ὀπισθίαν πλευράν' οἱ ταξιδιωτὰί μας ὄρμησαν νὰ ἰδοῦν καὶ κρουγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγεν ἀπὸ ὄλων συγχρόνως τὰ χεῖλη.

Ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των ἀμάξαν

ἦτο ἐξευγμένη εἰς αὐτὴν μίαν ἄλλη πολὺ μικροτέρα, κλεισμένη ἐπίσης μὲ τοίχωμα ὀβλίνον, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν ἐκάθητο ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔστρεφε πρὸς αὐτοὺς τὰ πόδια, καὶ δὲν ἐβλέπαν παρά μόνον τὴν κορμὸν του, — κορμὸν ἀθλητικοῦ σώματος.

Ἦτο τυλιγμένος μὲ βύρσινα ἐνδύματα, ἀνάλογα μ' ἐκεῖνα ποῦ φοροῦν οἱ Εὐρωπαῖοι ὁδηγοὶ αυτοκινήτων, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν του καλὰ κουκουλωμένην. Ἐκαμνεν ἐν κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔσκυψε πρὸς τὸ κρυστάλλον, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη, κρυμμένον ἀπὸ τὰ μάτια ἕως τὸ σαγόνι μὲ μίαν δερματίνην προσωπίδα.

—Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός! ἐφώναζεν ὁ Ὑδῶν.

—Ὁ Βόρις Βολκῶφ, — ἐπρόσθεσεν ὁ Γιάγκος, πεπεισμένος ὅτι αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα ἐσήμαιναν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

—Μάλιστα, ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, ἐπανελάβην τὰ Δίδυμα.

Τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει οἱ δύο μικροὶ Ρίσιου καὶ ἡ καρδίαν των ἐκτυπούσε τόσον δυνατὰ ὥστε νὰ σπάσῃ. Μὲ κομμένην τὴν ἀναπνοὴν των, ἔσον ἔβλεπον ὅτι εἶχαν ἐπὶ τελοῦς ἐνώπιόν των τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν σωτηρίαν τῆς φιλάτης των πατρίδος, εἶχαν σηκωθῇ καὶ ἀκούμπουσαν δυνατὰ ἐπάνω εἰς τὸ κρυστάλλινον διάφραγμα, ἀνυπόμονα τώρα νὰ σπάσουν τὸ τελευταῖον καὶ εὐθραστον ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον ἀνθίστατο εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ οὐεῖρου των.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Γιάγκος εἶχε παραπολύ συγκινηθῇ. Ὁ Βόρις Βολκῶφ ἐμελλε νὰ σταθῇ ἐπὶ τέλους νὰ γνωρισθῇ, δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ κρυφθῇ καὶ νὰ φύγῃ μετὰ μίαν στιγμὴν ἴσως θὰ τοῦ ὀμιλοῦσε, θὰ τοῦ ἔλεγε τί ἐπερίμενεν ἀπὸ αὐτόν.

Ἡ ἀμάξα ἐπλησίαζε νὰ σταματήσῃ. Ὁ Ὑδῶν ἔφαχνε νὰ εὐρὴ λαβὴν εἰς τὸ κρυστάλλινον χώρισμα διὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ὅταν μίαν σφοδρὰ ἀνακρουστικὴ κίνησις τὸν ἔριψε μὲ τὴν μύτην ἐπάνω εἰς τὸ κρυστάλλον' ἐπειδὴ εἶχε πολλὴν κεκτημένην ταχύτητα, τὸ αυτοκίνητον διέτρεξεν ἀκόμη μίαν ἐκατοντάδα μέτρων, ἐνῶ τὸ πρόσωκόν του, ἀποτόμως ἀποσπασθὲν, ἔτρεχε μόνον του εἰς τὸν δρόμον, ὅπου ἔγινεν ἄφαντον εἰς τὴν στιγμὴν.

Ἡ ἀμάξα τῶν πέντε φίλων ἔμενε τώρα ἀκίνητος.

Ὅλοι εἶχαν μνηθῇ τὴν κίνησιν τοῦ Ὑδῶν καὶ εἶχαν σπέυση πρὸς τὰ κρυστάλλα' ἀλλὰ τὰ χεῖρια των, τὰ ὁποῖα ἢ συγκινησις ἔκαμνεν ἀδέξια, ἦσαν ἀνί-

κανα νὰ εὐρουν τὸ σύστημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνα ἦνοιγαν καὶ ἐκλείαν.

Ὁ κ. Ζουανί ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, ἀφήκε νὰ πέσουν τὰ χεῖρια του ἐπάνω στὰ γόνατά του, καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανὲς πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὅπου εἶχαν ἐξαφανισθῇ ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός:

—Εἶνε πολὺ δυνατός! πολὺ δυνατός αὐτός! — ἐψιθύρουν μὲ βαθὺν θαυμασμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τοιχισμένοι. — Τουφεκίζουν τὸ κρυστάλλον. — Ἡ Νύμφη τῶν Γαλλῶν. — Παραπάνω μ' ἀπὸ παραπάνω. — Ἡ ἐλεφαντίνη θύρα. — Μὲ ἠλεκτρικὸν βρόνι. — Κόσμος ὑπόγειος. — Χαῖρε, ὦ γὰρ!

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ φανταστικοῦ ταξιδίου των, οἱ φίλοι μας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξηγημένη φαντασία ἐδοῦλε κ' ἐπλαθεν ὄνειρα, εἶχον ἐναλλάξ παραδεχθῇ, ὡς ἐκδασιν τῆς νέας των περιπετειᾶς, μυ-

«Σταθῆτε, σταθῆτε νάρθω κ' ἐγώ...»

ρίας διαφόρους ὑποθέσεις, ἐκ τῶν ὁποίων καμμία δὲν ὑπερέβαινε τὴν παραδοξότητα τῆς τωρινῆς των καταστάσεως.

Πῶς νὰ παραδεχθοῦν, ἀληθινὰ, ὅτι, ἀφοῦ διέτρεξαν ἀπόστασιν διακοσίων κ' ἐπάνω χιλιόμετρων εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ὥρας, τὸ ὄργανον τῆς μεταφορᾶς των θὰ ἐχωρίζετο εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του μὲ ταχύτητα ἀκόμη μεγαλητέραν, ἐνῶ τὸ δευτέρον, αὐτὸ ποῦ ἐκάθητο αὐτοῖ, θὰ ἔμενεν ἀκίνητον καταμεσοῖς τοῦ δρόμου;

Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, τὴν εὐτυχῇ ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ εἶχεν ἀπολυτρώσῃ τὸν Ὑδῶν ἀπὸ τοὺς παραπολύ πιστοὺς ὑπηκόους του, τὸ πλέον δυσάρεστον ἦτο ὅτι τὸ ἀλλόκοτον ὄχημά των δὲν παρουσιάζεν οὐδὲ ἴχνος ἐξόδου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν νὰ δυνηθοῦν νὰ ἐξέλθουν. Πολλὴν ὥραν, οἱ φυλακισμένοι ἀνεζήτησαν νὰ εὐρουν

των και **Πρωτομαγιά** — τό Κνωσόλευκος Λάβαρον με την Μιμόσαν, **Αρχιερέων Πύργον** και **Ιεράν Άλτιν** — ή **Αδελφά Ψυχή** με την Ναυτοπούλαν του Μασολογίου, **Χιονισμένη Κορυφή**, **Εδωνίχες Παρελόν**, **Μαργαριταρένιο Λάκρον** και **Χαριτωμένην Χιον** — τό **Ταπεινόν Ίον** με τον **Λάζαρον**, **Βαρλάμ**, **Θύελλαν** και **Διασέντο** — ή **Χαριτωμένη Χιον** με την **Έλληνικήν Αιγλήν**, **Ναυτοπούλαν της Κεφαλληνίας**, **Όνειροπόλον της Δόξης**, **Άνθος της Αιγύπτου** και **Ρόδον της Ανατολής** — ή **Εσθνή Ζωή**, με την **Δαρφροσικήν Σημάδα**, **Κάκωα**, **Έλληνικόν Κλέος** και **Αθήνη** — τό **Ζήτω** ή **Έλλάς** με την **Μαγεμένην Αεροθαλασσίαν**, **Μαγεμένο Αερογιάλι**, **Γλυκίαν Αμμουδιάν**, της **Φράκνης τ' Αργολούλουδου** και **Παληοφαληρωιώτισσα** — τό **Έλληνικόν Κλέος** με τον **Λάζαρον**, **Κοροπάτιν**, **Θύελλαν**, **Ριγολέττον** και **Μιμόσαν** — ή **Ναυκρατόσσα** με την **Θύελλαν**, **Άγγελον Αδεργόν**, **Εδωνίχες Παρελόν**, **Διασέντο** και **Μαγεμένο Αερογιάλι** — τό **Μαγεμένο Αερογιάλι** με τον **Λάζαρον**, **Θύελλαν**, **Αλιθ**, **Γλυκίαν Αμμουδιάν** και **Σταγόνα εν τώ Ωκεανώ** — τό **Μελαγχροινόν Έλληνόπουλο** με τον **Φρά-Διάβολον**, **Έκθουσιώδη Έλληνίδα**, **Κόρον των Κεματών**, **Ουράνιον Τόξον** και **Αλιθ** — ή **Μαγεμένη Καμέλια** με τό **Φρού Φρού**, **Αλιθ**, **Σανθήν Μουμέ**, **Άγγελον της Νίσης** και **Άνθος της Δόξης** — ο **Βασιλεύς των Κεματών** με τον **Κοροπάτιν**, **Φιλελεύθερον Μαγεμένην Γαρδένιαν**, **Ροβέρτον Γνωκάρδον** και **Δόρδον Κρόμερ** — ή **Εδωνική των Έλλήνων Σημάδα** με τον **Άρει**, **Ζήταν**, **Ριγολέττον** και **Αλιθ** — ή **Μαγεμένη Αεροθαλασσία** με την **Άγγελοφόρον Περιστεράν**, **Φουκουσίμαν**, **Καραμπαμπούλαν** και **Χονδροκέφαλον** — ή **Παγομένη Θάλασσα** με την **Θύελλαν**, **Λάζαρον**, **Κοροπάτιν**, **Ριγολέττον** και **Ταπεινόν Ίον** — ο **Κρίτων** με τό **Ένοσις ή Θάνατος**, **Πιερόσσαυ Νίκη** και **Δούμισσιν των Σαλόων** — ο **Ριγολέττος** με τό **Καντιν**, **Αλιθ**, **Νευροσπαστο**, **Νεράϊδαν** του **Γιαλού** και **Περιοσάδα της Ίθάκης** — ο **Κοροπάτιν** με την **Εσπεράδαν**, **Μιμόσαν**, **Ίδωνικήν Γλυκίτην**, **Λάζαρον** και **Αλιθ**.

Η Διαπάσις άσπύζεται τους φίλους της: **Σταγόνα εν τώ Ωκεανώ** (φαντάζομαι τί τρομόν που έπηρες χάρτην των λόσεων έστειλα) αι προτάσεις σου δεν είχαν δημοσιευθή έλλειψις χώρου) **Κνωσόλευκος Λάβαρον** (που είνε πρόθυμον να γίνη μέλος του Συλλόγου των, αν θελήσουν οι εν Πύργω φίλοι μου να ιδρύσων Σύλλογον) **Μαγεμένο Αερογιάλι** (διά τό βραβείον που έλαβες εις τό ξεσπάθωμα δικαιοσύαι να λάβης βιβλία εκ του Γραφείου μου αξίας δρ. 2.80) αι επιστολαί σου με εύχαριστούν πολύ) **Έλληνικόν Σίφος** (αι προτάσεις σου εις τό προσεχές έστειλα) **Μαθρον της Βενετίας** (σου εύχομαι πάσαν επιτυχίαν) **Νευροσπαστο** (καλώς να έλθεις) **Νυχτολούλουδον** (δι' αυτό βέβαια πταίει τό ταχυδρομείον) **Αθήνη** (έκείνα τα ειχε γράψη ο κ. Φαίδων κατόπιν τηλεγραφημάτων περι παραχών αι όποιαι έγιναν εις τάς έκλογάς) φαίνεται ότι ήσαν έξοχωμένα) **Αάτριδα του Ωραίου** (βραβείον έστειλα) **Έλληνίδα** (ή επιστολή σου φαινοτάτη) 25 λεπτά τιμάται έκαστον φυλλάδιον προηγουμένων έτών) **Αστέρα της Ειρήνης** (χωρίς δεκάλεπτον ήτο τό τετραδίων σου) ώστε μου όφείλει 10 λεπτά) **Γνωσολογική** (έδειξα την επιστολήν σου προς τον κ. Φαίδωνα, ο όποιος ήρσε καλό την ζωηρότητα της περιγραφής σου) **Εσθνήν Ζωήν** (ή **Γλυκία Έλλάς** μεταβαίνουσα εις Κέϊρον διήλθεν εκ του Γραφείου μου) την έγνώρισα λοιπόν και είδα πόσον έχεις δικαίον να θλίβεται διά τον χωρισμόν

της) **Θύελλαν** (όχι, φευδόνονον δεν έχει) **Άγγελον Αδεργόν** (έχει καλώς) **Παλλάδα**, **Χρυσουγήν** (έστειλα με γράψ τό καινούργιον σπιτι) **Μουσηγήνη** **Απόλλωνα** (δεν ένθυμούμαι πλέον ύστερα από τόσα Παιδικά Πνεύματα που λαμβάνω) **Μελαγχροινόν Έλληνόπουλο** (ή επιστολή σου με έκταγοήτευσε ή μικρά Κάκια σ' εύχαριστώ διά τό όραϊόν Κερυραϊκόν δελτάριον) **Παγομένη Θάλασσα** (τόμον έστειλα) **Σανθήν Κρητικοπούλαν** (να ιδώμε θα τό κατορθώσης) **Καύχημα της Πατρίδος** (πλαν προσεχώς) **Ζωντανή Κοβίλαν** (δεν σ' έγγασα καθόλου, αλλά να μου γράψης) **Μελαγχροινήν Αφροδίτην** (τόρα λοιπόν γράφε μου συχνά) **Διασέντο** κ. λ. π.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 30 Αδγουστου θ' άπαντήτω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 7 Οκτωβρίου
[Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δύνεν να γράφωσι τός λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, παύεται εν τώ Γραφείω μας εις φασήλους, αν έκαστος περιέχη 20 φύλλα και ταύται φρ. 1.]

461. Δεξιγράφος.
Λάβε αρχαϊόν βασιλεία
Και κατόπιν ένα γράμμα,
Φθόγγον μουσικόν συνάμα,
Τίλος μίαν άντωννυμίαν
Και χωρίς να τό έννοησης,
Ένα άλλον βασιλεία
Έκ του τάφου θάναστησης.
Έστάλη υπό του Φιλελευθέρου.

462. Αναγραμματισμός.
Αρχαϊον βασιλείας
Τού κόβω τό κεφάλι
Και νόημα δεν έχει
Η λέξις που προβάλλει
Άλλ' όμως έγώ τότε
Την αναγραμματίζω.
Και στρατηγόν της Ρώμης
Αέσωσ; σηματοίζω.
Έστάλη υπό του Άγγελου της Νίσης

463. Αίνυγμα.
Είμαι κάτι που σαν τώχρη,
Δεν επιθυμεί να χάσης
Άλλά πάλιν άν δεν τώχρη,
Δεν επιθυμεί να τώχρη.
Και ε, τέλος τό κερδίσης,
Τότε πλέον δεν τό έχεις.
Έστάλη υπό του Μουσηγήτου Άπόλλωνος

464. Ζήτα.
+ + + + +
* * * + *
* * + * *
* + * * *
+ + + + +
Αποτελείται παντού από νήσου; του έλληνικού Αρχιπελάγους.
Έστάλη υπό της Μπαλωμένης Φουφούλας

465. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = Ζών τετραύγων.
2 4 5 3 6 7 = Νήσος.
3 6 5 2 4 6 7 = Ποταμός της Ευρώπης.
4 2 6 7 = Κτίριον.
5 2 4 2 6 7 = Αρχαϊός βασιλεύς.
6 4 6 7 = Ζώον.
7 1 6 2 = Μέρος κτηρίου.
Έστάλη υπό του Αστέως της Ίωνίας

466. Μαγικόν Γράμμα μετά Τριώντων.
Τη άνταλλαγ ήσω γραμμάτων έκαστης των κάτωθι λέξων, δι' ενός συμφώνου, πάντοτε

του αδού, να σχηματισθούν άλλοι τόσαι λέξεις, δυνάμενοι ναποτελέσουν τρίγωνον:

έχθροι, πείρα, μέρα, πρό.
Έστάλη υπό του Λευθέως

467. Παικλή Ακροστιχίς.
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των ζητούμένων λέξεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής, αποτελούν τήν νήσου της Ευρώπης:

1, Ζών κατοικίδιον 2, Σπλάγγων 3, Πτηνόν 4, Κράτος της Ευρώπης; 5, Ευλουργικόν έργαλείον 6, Πολύχρη ελληνική.
Έστάλη υπό του Αστέως της Χίου

468. Φωνηεντόλιπον.
κν - γνν - στυ - ρς
Έστάλη υπό της Έλληνικής Ίδέας

469. Γρίφος.
Μ Μ αφ τό.
Έστάλη υπό της Καρδίας της Έλευθερίας

470. Μαγική Εικόνη.
Ζητείται ή λύσις της εν σελίδι 318 δημοσιευμένης Μαγικής Εικόνας. Τό κεκρυμμένον πρόσωπον θα ζωγραφισθή άπλώς επί του χάρτου των λύσεων, άνευ περιγραφής.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλον 34.

402. Καληδών (καλή, Δών)—403. Υλακή-φυλακή.—404. Σαφής-θράσος

405. Α
Α-ΝΑ-ΦΗ
Α-ΝΑ-ΤΟ-ΜΙ-Α
ΦΗ-ΜΙ-ΟΞ
Α
406. Αύλος-Συλος.—407. Τη άνταλλαγ ή δία του ΤΡΩ; τρώω, Τρωάς, τι τρώσκω, τρώγλη, τρωτός, Τρωικός.—408. ΚΑΙΝΕΥΣ (Κάκος, Σκίθος, πρίων, Τήνος, Άρμενία, Ηβλγδος, ΌρεΣτης).—409. Ο πλουτός θνητός; ή δόξα άθανάτος.—410. Έκτιμώμενον (έκ τι μ'ότων-έκ τι μ'ο με νον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, διά δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. Έλάττωτος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι διηγούμεται των 10 πληρόνται ως να ήσαν 10.]

Αντάλασσω έγχρωμα ταχυδρομικά δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμώ τοιαία και καλλονάς. Τό γραμματισθμον, παρακαλώ, επί της εικόνας. Απάντησις άνακατάστη.—C. M. Dracopoulos, Cordonnerie Parisienne, Caire (Egypte). (Z—214)

Χαιρετών άπαντας τους εν Έλλάδι όπαδούς της διεθνούς γνώσης; Έσπεράντο, προσκαλώ αδούτος εις γυμνασιαί και συνεργασίαν προς αύτατιν Συλλόγου Έσπεραντιστών.—Εσπεραντιστής. (Z—215)

Θεράς εύχαριστίας και ειλικρινή συγχαρητήρια εις τον εν Άλεξανδρεία Σόλογον Ωραία Χιον διά την ένδειξιν των όγενών αιτημάτων του.—Έλλη; της Έύτυχίας. (Z—216)

Χρυσόκομη Νάρκισσος, κατόπιν τωσούτων δραστηρίων προσπαθειών σας προς άνακάλυψιν νέου μου ψευδωνύμου, άνακαλύψατε, ε; ; —Φιλόπατρις Έλληνοπούλα. (Z—217)

Αναχωρών, άποχωριστώ του; φίλους μου Ψευδωνυμοθήρας III ή Γενροκουτάλα σας.—Μιχαήλ Σιμούδης. (Z—218)